

[Hans Rasmussen.]

ret forskelligt Udfald, og det er et Forhold, der nødvendiggør Bevarelsen af Højesteret som almindelig Appelinstant, som den Instans, der er i Stand til paa afgørende Maade at fastslaa, hvad der skal være gældende Ret paa de forskellige Omraader.

Men Mindskningen af det Antal Sager, der kommer for Højesteret, modvirker paa den anden Side de Betæneligheder, der har været fremme fra flere Sider, naar vi har staaet overfor det Spørgsmaal, hvis Løsning jeg nu mener vi kan imødesee i en forholdsvis nær Fremtid, nemlig Gennemførelsen af den offentlige Votering. Det er tidligere fremført, naar Forslag herom har foreligget, at Højesteret vilde faa for meget at bestille, at man ikke vilde kunne overkomme at behandle Sagerne. Jeg tror, at det under den Ordning, der nu tilsigtes, vil være muligt for Højesteret at behandle Sagerne, ogsaa naar offentlig Votering skal finde Sted. I øvrigt skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Spørgsmaalet om offentlig Votering. Jeg har tidligere fra denne Plads udtalt mig udførligt om de Fordele, der knytter sig til Gennemførelsen af Forslaget herom, og skal blot henviser til disse Udtalelser.

Videre ønsker jeg i denne Forbindelse at fremføre den Bemærkning, at naar der er blevet anført — jeg tror af Ministeren —, at Umiddelbarhedsprincippet videre Benyttelse nødvendiggør, at Forundersøgelsen indskrænkes, skal jeg sige, at jeg skønner ogsaa, det maa blive Resultatet, og det er ønskeligt. Men jeg ønsker at føje til, at det skulde jo ikke gerne have til Følge, at Efterforskningen kom til at lide af væsentlig flere Mangler, end den efter min Opfattelse allerede i mange Tilfælde kan siges at lide af. Jeg har ved mere end een Lejlighed set anført, at man f. Eks. i denne By ofte er Vidne til Forhold, der har givet Publikum og de nærmest interesserede det Indtryk, at Sagerne i Virkeligheden praktisk talt afgøres paa Efterforskningsstadiet, at de pudsas af paa alle Leder og Kanter, og at alt det, der følger efter, nærmest bliver Formaliteter, noget, der ikke har synderlig praktisk Værdi. Saaledes skulde det jo ikke gerne gaa.

Af de Bestemmelser, der i øvrigt indeholdes i det foreliggende Forslag, ønsker jeg videre at knytte et Par Bemærkninger til den, der angaar Offentlighed. Jeg mener, vi bør blive ved den Bestemmelse, der er optaget i Forslaget, og som er i Overensstemmelse med Ændringsfor-

slaget fra 1925. Jeg kan meget vel tænke mig, at der paa Grund af den Omtale, som Offentligheden under Retsplejen har været Genstand for i den seneste Tid, kunde være en Tilbøjelighed fra en og anden Side til at rejse Krav om en indgaaende Ændring her. Jeg advarer mod at komme for stærkt ind herpaa og mener, som sagt, at det, der nu er stillet Forslag om, vil kunne virke tilfredsstillende paa dette Omraade. Det er meget rigtigt, at der gør sig et og andet mindre heldigt gældende under de Forhold, der nu hersker, men mon Skylden herfor er Systemets, den gældende Lovs? Mon vi ikke snarere skulde søge Aarsagen til Skavanken paa dette Omraade hos de Elementer i vort Samfund, der betjener Publikum? Mon det ikke ofte er saaledes, at Pressen forsynder sig med Hensyn til Spekulation i Sensation, med Hensyn til at konkurrere om, hvem der kan bringe frem for Offentligheden og for deres Læsere Emner, som man antager pirrer Nysgerrigheden og rører ved noget, som mange gerne vil læse om? Jeg er bange for, at det er noget saadant, der gør sig gældende, og derfor tror jeg, man herinde fra skulde komme ind paa at understrege paa det kraftigste det, som blev omtalt i Samlingen 1925—26. Den daværende Justitsminister gjorde opmærksom paa, at han havde haft Pressens Mænd samlede til Drøftelse af dette Anliggende, og mente, at der var Vej frem gennem Henstillinger til Pressens Folk. Men Henstillinger paa dette Felt kan vist ogsaa rettes til anden Side, thi det forekommer mig, at det ikke alene er Pressen, der kan siges at forsynde sig ved visse Lejligheder; man kan undertiden faa det Indtryk, at ogsaa Retsplejens Folk undertiden lader sig friste til at benytte Bladene for at pynte paa deres egen Stilling, lader sig friste til at benytte Pressen som Meddelelsesmiddel i Sager paa et Tidspunkt, da Offentligheden egentlig slet ikke skulde beskæftige sig med de Mennesker, Sagerne angaar. Man kan f. Eks. se, som Tilfældet har været i denne gode Stad ved en og anden Lejlighed, at Politimyndigheder og Rettens Folk i det hele har ladet sig friste til gennem Bladene at give Offentligheden Besked om Sager paa Efterforskningsstadiet og derved bidraget til, at Publikum ligesom kunde lugte Blod, før man vidste, om der overhovedet forelaa Forhold, der kunde give Anledning til i det hele at føre Sagen videre. Denne Spekulation eller denne Til-